

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2007 r. — Libro przeciwko OHIM — Causley (LiBRO)**(Sprawa T-418/07)**

(2008/C 8/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: LIBRO Handelsgesellschaft mbH (Guntramsdorf, Austria) (przedstawiciel: adwokat G. Prantl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Dagmar Causley (Pleidelsheim, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 3 września 2007 r. (sprawa R 1454/2005-4) oraz jej zmiana, tak by odwołanie wniesione przez skarżącą do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego zostało uwzględnione i w konsekwencji sprzeciw został odrzucony w całości;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowno-graficzny znak towarowy „libro” dla towarów i usług należących do klas 2, 9, 14, 16, 18, 20, 25, 28, 35, 38, 41 i 42 (zgłoszenie nr 2 616 753)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Dagmar Causley

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy „LIBERO” dla towarów i usług należących do klas 9, 38 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 401 141)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, gdyż w przypadku spornych znaków towarowych nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2007 r. — Okalux przeciwko OHIM — Messe Düsseldorf (OKATECH)**(Sprawa T-419/07)**

(2008/C 8/49)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Okalux GmbH (Marktheidenfeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Beckensträter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Messe Düsseldorf GmbH

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą w dniu 3 września 2007 r. w sprawie R 766/2007-2, doręczoną w dniu 18 września 2007 r. i — w oparciu o pismo z dnia 16 maja 2007 r., w którym przedstawione zostało uzasadnienie odwołania — oddalenie wniosku o stwierdzenie częściowego wygaśnięcia praw do wspólnotowego znaku towarowego nr 915 058 złożonego w dniu 16 grudnia 2006 r.;

— ewentualnie, przekazanie sprawy Wydziałowi Unieważnień celem wypowiedzenia się przezeń w kwestii odwołania z dnia 16 maja 2007 r.;

— obciążenie strony pozwanej lub drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą podlegającymi zwrotowi kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania głównego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „OKATECH” dla towarów i usług z klas 6, 19 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 915 058)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Messe Düsseldorf GmbH

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie wspomnianego znaku towarowego w odniesieniu do usług z klasy 42; uchylene decyzji w odniesieniu do kosztów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania z powodu jego niedopuszczalności

Podniesione zarzuty: naruszenie w szczególności art. 57 i 77a rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2007 r. — Ryanair Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-423/07)

(2008/C 8/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat E. Vahida)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że zgodnie z art. 232 WE Komisja zaniechała działania zgodnie z jej zobowiązaniami ciążącymi na niej na mocy traktatu WE, ponieważ nie ustosunkowała się do skargi złożonej do Komisji przez skarżącą w dniu 3 listopada 2005 r., po której nastąpiło wezwanie do działania w dniu 31 lipca 2007 r.,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu, nawet jeśli w następstwie wniesienia skargi Komisja podejmie działanie, które zdaniem Sądu wykluczy potrzebę wydania orzeczenia, lub jeśli Sąd oddali skargę jako niedopuszczalną,

— podjęcie wszelkich innych działań, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżąca podnosi, że Komisja zaniechała działania, ponieważ nie ustosunkowała się, po uprzednim wezwaniu jej do uczynienia tego na mocy art. 232 WE, do skargi do niej złożonej przez skarżącą w dniu 3 listopada 2005 r. i dotyczącej bezprawnej pomocy państwa przyznanej Lufthansa i jej partnerom ze Star Alliance w formie wyłączności na używanie terminalu 2 w porcie lotniczym w Monachium lub ewentualnie antykonkurencyjnej dyskryminacji na korzyść Lufthansa i jej partnerów ze Star Alliance, jeśli zostałyby stwierdzone, że port lotniczy w Monachium działał w sposób niezależny. Zastrzeżenie tego terminalu przez port lotniczy w Monachium na rzecz potencjalnych konkurentów skarżącej stanowi nadużycie pozycji dominującej i tym samym naruszenie art. 82 WE.

Na poparcie pierwszego zarzutu skarżąca podnosi, że Komisja była zobowiązana starannie i bezstronnie zbadać skargę do niej złożoną zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾, rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 ⁽²⁾ i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 773/2004 ⁽³⁾ w celu wydania decyzji stwierdzającej, że środki państwowe nie stanowiły pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, albo że należało je uznać za pomoc w rozumieniu wspomnianego postanowienia, która jednak jest zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 2 i 3 WE, albo wszcząć postępowanie na podstawie art. 88 ust. 2 WE.

Tytułem pomocniczym skarżąca podnosi, że Komisja była zobowiązana po otrzymaniu jej pomocniczej skargi dotyczącej rzekomego naruszenia pozycji dominującej do wszczęcia postępowania dotyczącego przedmiotu skargi do niej złożonej lub wydania ostatecznej decyzji odrzucającej skargę po umożliwieniu skarżącej przedstawienia jej uwag.

Skarżąca podnosi dalej, że dwadzieścia miesięcy, jakie upłynęły od złożenia przez nią skargi do Komisji a wezwaniem do działania stanowiły nadmiernie długi okres a brak działania ze strony Komisji podczas tego okresu stanowi zaniechanie działania w rozumieniu art. 232 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 123, str. 18).